

Arrest

nr. 246 979 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DILLEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juli 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 augustus 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend en na een Dublin-procedure, werd het dossier van verzoeker op 22 mei 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 oktober 2019.

1.3. Op 18 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 november 2019 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 8 augustus 1995 in het Palestijnse vluchtelingenkamp al Rashadieh in Sour. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U woonde vanaf uw geboorte tot ettelijke dagen voor uw vertrek uit Libanon in uw ouderlijk huis in het oude gedeelte van al Rashadieh. Na het stopzetten van uw scholing in 2011 – u zag het nut er niet van in om verder te studeren aangezien u als Palestijn in Libanon toch geen kansen zou krijgen – kon u aan de slag bij uw neef in de bouwsector. U deed dit tot midden 2014.

In 2013 begon u een relatie met A.(...) H.(...), een Palestijns meisje afkomstig uit al Rashadieh, die u leerde kennen tijdens de activiteiten van de ‘al-Somoud’ in het kamp. Na een tijdje wou u huwen met uw vriendin. Een eerste huwelijksaanzoek vond plaats begin juni 2015 in de aanwezigheid van uw ouders alsook de familie van A.(...). Het aanzoek werd echter geweigerd omwille van het feit dat uw familie op socio-economisch vlak niet welvarend genoeg was. Ook het tweede aanzoek, dat ongeveer tien dagen later plaatsvond in aanwezigheid van Sjeik A.(...) I.(...), werd geweigerd. Als gevolg hiervan besloten u en uw vriendin om te huwen zodat de familie van uw vriendin zou inzien dat het jullie menens was. Op 20 juni 2015 huwden jullie op religieuze wijze bij Sjeik A.(...) in Sour. Jullie kregen beiden een kopie van het huwelijkscontract en vervolgens keerden zowel u als uw vriendin terug naar huis. Twee dagen later werd uw huis aangevallen door de vader van uw vriendin en nog een twintigtal gewapende personen. Uw huis werd onder vuur genomen. U kon ontsnappen via de daken van de aangrenzende woningen en u dook onder bij uw oom S.(...) in Saida. Daar verbleef u van 22 juni 2015 tot en met 10 juli 2015. In die periode vond een poging tot bemiddeling plaats maar deze mislukte aangezien de familie van A.(...) uit was op bloed. Vervolgens besloot u, in samenspraak met uw vader en uw oom, om het land te verlaten.

Op 10 juli 2015 verliet u Libanon op legale wijze via de luchthaven van Beirut. U reisde naar Turkije waarna u uw reis met behulp van een smokkelaar verderzette richting Griekenland. In Griekenland werden uw vingerafdrukken genomen. Vervolgens kreeg u een document waarmee u per schip kon doorreizen naar Athene. U vervolgde hierna uw weg via Macedonië naar Duitsland. Op 29 september 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse asielinstanties (Eurodac-hit). Uw verzoek werd geweigerd. U besloot om geen beroep in te dienen tegen de beslissing. U verscheurde uw documenten en besloot om naar België door te reizen, waar u op 10 juli 2017 aankwam. Op 18 augustus 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ).

*Op 26 oktober 2017 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in uw hoofde **een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Dublin-procedure (terugname akkoord Duitsland)**. Na het verstrijken van de termijn van achttien maanden diende u zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarna België verantwoordelijk was voor uw verzoek om internationale bescherming.*

U heeft tot op heden nog contact met A.(...) die momenteel aan de universiteit studeert. Tot op heden zijn jullie nog steeds gehuwd aangezien geen van jullie beiden het huwelijk wil ontbinden. U vreest bij terugkeer te worden gedood door A.(...) haar vader.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel), uw UNWRA kaart (origineel), uw geboorteakte (origineel), uw huwelijkscontract voorzien van een vertaling (een gelegaliseerde kopie), een attest van de mukhtar voorzien van een vertaling (een gelegaliseerde kopie) alsook verschillende foto's en WhatsApp berichten (kopieën).

Uw broers S.(...) (CG 17/13634, O.V. 8.446.961) en J.(...) (CG 18/11857, O.V. 8.607.104) dienden eveneens een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzake, dit op respectievelijk 23/5/2017 en op 13/3/2018 . In hun hoofde nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Zo konden u, alsook uw broers, immers onderwijs genieten bij de UNWRA (zie CGVS, p. 9, 10 en 13). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat uw zus S.(...) tot op heden school loopt bij UNWRA (zie CGVS, p. 13). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg kreeg van UNWRA, of er toch minstens recht op had (zie CGVS, p. 9). Zo gingen u alsook uw familieleden naar de UNWRA-praktijk voor medische verzorging (zie CGVS, p. 10). Dat uw vader niet terecht kan bij de UNWRA voor zijn rug- en oogproblemen toont u geenszins aan (zie CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt immers dat er een aanvraag moet worden ingediend opdat UNWRA kan tussenkomen in de kosten (zie CGVS, p. 12). Dat uw vader momenteel nog geen antwoord heeft op zijn aanvraag bewijst niet dat uw vader in de toekomst geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen. U stelde immers zelf dat de procedure voor de tussenkomst van de UNWRA soms lang kan aanslepen (zie CGVS, p. 12). Dat jullie geen voedselhulp en financiële bijstand kregen van de UNRWA volstaat niet om te besluiten dat jullie geen bijstand genieten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw gezin kon rondkomen zonder deze hulp aangezien uw vader tewerkgesteld is bij de Volkse Partij van Palestijnen (zie CGVS, p. 10). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen:

Vooreerst is het opvallend dat **uw beide broers niet op de hoogte zijn van uw problemen** in Libanon. Zo stelde uw broer S.(...) tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet wist welke problemen er aan de basis van uw vertrek uit Libanon lagen. Hij zou hier evenmin naar gevraagd hebben (zie CGVS S.(...) dd. 28.08.2018, p. 6). Ook J.(...) stelde nooit door uw vader op de hoogte te zijn gesteld van uw problemen (zie CGVS J.(...), p. 7). Dat uw beide broers **niet op de hoogte zijn van uw huwelijk en de daaruit vloeiende problemen**, is hoogst opmerkelijk. Het voorafgaande ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Libanon. Er kan immers logischerwijs verwacht worden dat, indien u effectief problemen heeft gekend in Libanon omwille van uw huwelijk én u omwille hiervan vreest te worden gedood, uw familieleden op de hoogte zou zijn van de reden(-en) waarom u het land moesten ontvluchten. Op het moment van uw huwelijk, alsook ten tijde

van de daaropvolgende (beweerde) gebeurtenissen, bevonden uw broers zich immers nog in Libanon (zie CGVS, p. 10). Dat uw broers in een dergelijke context niet op de hoogte zouden zijn geweest van uw problemen is weinig geloofwaardig. Daarenboven stelde u uitdrukkelijk dat op het moment dat uw huis werd aangevallen uw gehele gezin – bijgevolg ook uw broers J.(...) en S.(...) – zich thuis bevond (zie CGVS, p. 20). Dat géén van uw beide broers dit incident heeft vermeld ten aanzien van het CGVS mag bijgevolg ten zeerste verbazen. Voorgaande bevindingen doen reeds ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw huwelijk en de daaruit voortvloeiende problemen.

Voorts is het bevreemdend dat u van oordeel was dat weggelopen en stiekem huwen een positief effect zou hebben op de houding van A.(...) haar familie ten aanzien van een verbintenis tussen jullie. Zo blijkt uit uw verklaringen dat in Libanon het risico bestaat dat, indien een meisje wegvlucht om stiekem te huwen, het koppel vermoord zal worden (zie CGVS, p. 18). In het licht van voorgaande kan het weinig overtuigen dat u, dan wel uw vriendin, een dermate groot risico zou hebben genomen door enerzijds een relatie aan te gaan en anderzijds, nadat uw huwelijksaanzoek herhaaldelijk werd afgewezen, samen weg te vluchten om in het geheim te huwen. In het kader hiervan stelde u dat jullie op die manier hoopten om uw vriendin haar familie voor een voldongen feit te stellen, waardoor ze alsnog hun akkoord zouden geven voor het huwelijk om de familiale eer te beschermen (zie CGVS, p. 17 en 18). Het mag verbazen dat u van oordeel was dat weggelopen en stiekem huwen een positief effect zou hebben op uw kansen om alsnog de goedkeuring te krijgen van de familie van uw vriendin voor een huwelijk, rekening houdende met de eerdere afwijzingen omwille van uw ontoereikende socio-economische situatie (zie CGVS, p. 17). Gezien de eerder door A.(...) haar familie geuite bezwaren kan niet worden ingezien waarom zij dan plots, nadat jullie in het geheim huwden én hierbij uitdrukkelijk ingingen tegen de beslissing van haar familie, wel hun akkoord zouden geven. Bovendien bestond er overigens een reëel risico dat u en/of uw vriendin omwille van jullie daden gedood zouden worden. In dergelijke context is het weinig geloofwaardig dat u en uw vriendin op zo'n lichtzinnige wijze zouden hebben beslist om stiekem te trouwen. U geconfronteerd met uw eigen verklaringen hieromtrent stelde u niet aan dit scenario, in casu dat u dan wel uw vriendin mogelijks konden worden vermoord, te hebben gedacht. U ging er immers vanuit dat de vader van uw vriendin het geheime huwelijk zou verzwijgen om de familie-eer niet te schenden en onderling tot een oplossing zou willen komen (zie CGVS, p. 18). Het gegeven dat u zelfs niet zou gedacht hebben aan de mogelijkheid dat jullie beslissing ernstige gevolgen kon hebben, kan echter niet overtuigen. Dat ook uw vriendin zonder enig bezwaar zou hebben ingestemd met uw plan in het geheim te huwen mag eveneens ten zeerste verbazen (zie CGVS, p; 19).

Daarnaast zijn uw verklaringen aangaande de wijze waarop uw huwelijk tot stand kwam vaag en weinig overtuigend. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u religieus kon huwen zonder de toestemming van uw echtgenote haar bloedverwanten (zie CGVS, p. 15 en 18). In dit verband stelde u dat jullie beroep deden op een sjeik die er om gekend stond 'niet moeilijk te doen' (zie CGVS, p. 18). Dit impliceert onrechtstreeks dat niet alle sjeiks zomaar een huwelijk zouden voltrekken zonder de toestemming van bloedverwanten. U gevraagd op welke manier u had vernomen dat deze specifieke sjeik geen bezwaar zou hebben om jullie te huwen stelde u dit vernomen te hebben van de mensen in het kamp (zie CGVS, p. 18). Het gaat immers om een gekende sjeik die mensen die dat willen huwt (zie CGVS p. 18). U gevraagd hoe u dan concreet wist dat deze sjeik niet moeilijk zou doen, aangezien uw situatie toch anders was dan bij een 'gewoon huwelijk', stelde u gepolst te hebben bij de jongeren in het kamp naar "wat die of die sjeik doet" (zie CGVS, p. 18). Vervolgens stelde u gewoon op de man af te hebben gevraagd welke sjeik een huwelijk aanvaard zonder toestemming (zie CGVS, p. 18). Hoe die jongeren vernomen hadden dat deze sjeik niet moeilijk zou doen kon u echter niet verduidelijken. U stelde enkel dat 'de mensen dat weten' (zie CGVS, p. 18). Het mag verbazen dat u geen verdere details kan verschaffen betreffende de wijze waarop u uw huwelijk heeft geregeld en hoe u precies terecht bent gekomen bij deze specifieke sjeik. Dat u hier niet in slaagt, doet verdere vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen als zou u zonder toestemming, én tegen de wil van de familie van uw vriendin, zijn gehuwd. Voorts bleken ook uw verklaringen aangaande de huwelijksceremonie weinig doorleefd (zie CGVS, p. 19). Zo kwam u niet verder dan te stellen dat u die bewust dag met uw vriendin had afgesproken om elkaar te ontmoeten in Qassimiah. Jullie zouden vervolgens naar de sjeik zijn gegaan en daar een huwelijkscontract hebben ondertekend en vervolgens zouden jullie terug naar huis zijn gekeerd (zie CGVS, p. 19). Het mag verbazen dan u niet uitvoeriger kan vertellen over een dergelijk belangrijke gebeurtenis in uw leven. Dat u in het kader hiervan een gelegaliseerde kopie van uw huwelijkscontract neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat, ook al zou het vaststaan dat A.(...) en u religieus gehuwd zijn, uit het voorgelegde document op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat dit huwelijk, zoals u beweerde, in het geheim en tegen de wil van haar

familie in, werd geregeld. Bovengenoemde document volstaat bijgevolg geenszins om bovenstaande appreciatie om te buigen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u actueel nog steeds gehuwd bent met A.(...) H.(...). Indien de familie van uw vriendin effectief zó gekant was tegen jullie huwelijk, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, is het opmerkelijk dat men uw vriendin niet gewoon gedwongen heeft om het huwelijk te ontbinden. In dit verband stelde u dat A.(...) tot op heden weigert om van u te scheiden aangezien jullie nog steeds van elkaar houden (zie CGVS, p. 21). Uw vriendin zou naar eigenzeggende elke dag geslagen en mishandeld worden door haar vader om haar op die manier te dwingen uw huwelijk te ontbinden maar dit zou hem nog niet gelukt zijn (zie CGVS, p. 21). Dit strookt echter niet met het beeld dat u eerder schetste waaruit blijkt dat uw vriendin momenteel verder studeert aan de Ayouun universiteit in Saida en jullie op regelmatige basis contact hebben met elkaar via WhatsApp (zie CGVS, p. 8). Indien uw vriendin effectief dermate slecht behandeld wordt door haar familie is het geenszins logisch dat zij de toestemming zou hebben van haar ouders om verder te studeren en haar wil om met u gehuwd te blijven gewoon tot op heden kon doordrukken. Daarenboven is het frappant dat jullie momenteel zonder enig probleem in contact kunnen staan met elkaar (zie CGVS, p. 16). Dat u in het kader hiervan verscheidene prints van WhatsApp-berichten alsook foto's neerlegt wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Er kan immers geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan deze berichten daar deze perfect te ensceneren zijn alsook aangepast kunnen worden aan het te dienen doel. Bovendien kan er op geen enkele mogelijke wijze worden achterhaald wie deze berichten heeft verstuurd. Dient tot slot ook hier te worden opgemerkt dat uit de berichten ook op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat jullie, zoals u beweerde, in het geheim trouwden omdat A.(...) haar familie niet instemde met een huwelijk én vervolgens problemen kenden. Ook de door u neergelegde foto's aan tonen evenmin aan dat u effectief problemen heeft gekend in Libanon.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd

worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nogmaals aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp 'al-Rashadieh' erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw gezin woonde in al Rashadieh is jullie eigendom (zie CGVS, p. 10). Voorts blijkt dat uw vader tewerkgesteld is bij de 'Hezeb al Shaab al Falestini' (i.c. de Palestijnse Volkspartij) te al Rashadieh en maandelijks zo'n 600.000 Libanese Lira verdient (zie CGVS, p. 11). Volgens uw broer J.(...) is uw vader eveneens tewerkgesteld als ingenieur-architect (zie CGVS J.(...), p. 10). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 2011 uw neef hielp bij het leggen van tegels (zie CGVS, p. 11). Met uw werkzaamheden in de bouwsector verdiende u per werkdag zo'n 20.000 Libanese Lira. U moest een deel van uw loon afstaan voor het onderhoud van uw gezin maar kon de rest van uw inkomsten persoonlijk spenderen (zie CGVS, p. 11). Ook uw jongere broers waren voor hun vertrek uit Libanon tewerkgesteld (zie CGVS, p. 13). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 12, 13 en 14). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw oom S.(...). Zo stelde u dat uw oom S.(...) uw reis naar België volledig heeft gefinancierd (zie CGVS, p. 14).

Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit alles doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw UNRWA kaart, uw geboorteakte alsook het attest van de mukhtar bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden, uw herkomst en uw opleiding alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch deze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot een conclusie is gekomen, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat hij geregistreerd is bij UNRWA, hetgeen in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Verzoeker is echter van mening dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet meer van toepassing is op hem en verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal).

Verzoeker betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij van de vluchtelingenstatus uitgesloten dienen te worden omdat hij reeds bescherming of bijstand geniet conform artikel 1D Van de Vluchtelingenconventie, aangezien hij geregistreerd is bij UNRWA. Verzoeker bevestigt dat hij wel degelijk geregistreerd is bij UNRWA doch stelt dat de hulp die hij in de praktijk kreeg ontoereikend is. Zo verklaarde hij dat de medische bijstand onvoldoende was en dat hij zelfs gewoon pijnstillers kreeg zonder effectief de nodige verzorging te krijgen. Voor ernstige problemen die een effectieve behandeling vereisen moest verzoeker zich wenden naar ziekenhuizen buiten het kamp. Verzoeker verklaarde ook dat zijn familie een behandeling in het ziekenhuis bij een ernstig gezondheidsprobleem niet kan betalen. Verzoeker benadrukt ook dat hij nooit enige vorm van voedselhulp verkreeg van UNRWA en dat hij ook geen enkele vorm van financiële hulp kreeg. Verzoeker, zijn broers en zus gingen wel naar een UNRWA school doch het onderwijs was volgens verzoeker echter van lage kwaliteit en hij moest met 50 leerlingen in een klein klaslokaal zitten. Verzoeker verwijst daarnaast naar zijn verklaringen dat zijn vader van UNRWA geen medische behandeling kan krijgen. Zijn vader heeft volgens verzoeker een complex medisch probleem dat binnen de klinieken van UNRWA niet behandeld kan worden. Verzoeker legt te dezen een attest voor van het Jabai Amel Ziekenhuis dd. 11 augustus 2018 (stuk 3) en behoudt zich het recht voor om eventueel bijkomende documenten voor te leggen aangaande de afwezigheid van behandeling voor zijn vader ten laste van UNRWA. Verzoeker legt verder een attest van de Mukhtar van 11 september 2019 voor waaruit blijkt dat hij de enige werkende persoon in zijn gezin was (stuk 4). Verzoeker verklaarde verder dat het voor zijn gezin uiterst moeilijk was om rond te komen ondanks de 600.000 Libanese lira (circa 400 dollar) die zijn vader van de partij ontving. Zelf kon hij werken in de bouw met zijn neef. Er was echter onvoldoende werk om op regelmatige basis inkomsten te genereren. Verzoeker verdiende 20.000 lira per dag (ongeveer 13 dollar). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat er volgens verzoeker ten onrechte van uit dat dit bedrag voldoende zou zijn om zonder steun van UNRWA een toereikend leven te leiden in Libanon voor een gezin bestaande uit 7 personen. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal geen enkele toetsing maakt van de inkomsten van het gezin en de levensduurte in Libanon en gebruik maakt van een stereotiepe motivering waar niets achter zit. Hij wijst er in dit verband nog op dat zijn huwelijksaanzoek geweigerd werd door de familie van A. gelet op het feit dat zijn familie van mindere financiële rang was.

Onder verwijzing naar UK Home Office: Country Policy and Information Note Lebanon: Palestinians van juni 2018 (stuk 8) voert verzoeker voorts aan dat de situatie voor Palestijnse vluchtelingen in het al Rashidieh kamp ook allesbehalve is. Verder wordt er in een actueel rapport van juni 2018 nog steeds verwezen naar de erbarmelijke omstandigheden die geobserveerd werden in 2016, hetgeen enkel maar verzoekers verklaringen over de situatie in het al Rashidieh kamp bevestigt.

Vervolgens gaat verzoeker in op de financiële situatie van UNRWA. Hij voert aan dat UNRWA op heden geraakt is door een financiële crisis die het voortbestaan van de hele organisatie bedreigt. De Verenigde Staten, de belangrijkste donator in het verleden heeft zijn bijdragen voor 2018 drastisch verminderd en zelfs helemaal stopgezet voor 2019, wat een ongezien tekort heeft veroorzaakt binnen de organisatie. Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing, verwijzend naar de COI Focus *"UNRWA Financial crisis and impact on its programs"* van 9 augustus 2019, dat de crisis niet tot effect heeft dat de bijstand door UNRWA is opgehouden of dat UNRWA haar mandaat niet kan uitvoeren. Verzoeker wenst recentere informatie aan te brengen die weldegelijk stelt dat UNRWA niet naar behoren kan functioneren en voortdurend in crisismodus zit. Bovendien dienden verschillende noodprogramma's stopgezet te worden omwille van de financiële problemen en is de algemene dienstverlening drastisch gedaald. Verzoeker verwijst vooreerst naar het artikel *"UNRWA Schools open despite financial crisis"* van The Media Line van 2 september 2019 (stuk 9), waarin wordt gesteld dat er bij UNRWA een tekort is van 150 miljoen dollar en dat hierdoor het functioneren van de organisatie in het gedrang komt. Verzoeker verwijst verder naar het artikel *"Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained"* van Al Jazeera van 2 september 2019 (stuk 10) dat aangeeft dat na september 2019 UNRWA niet meer in staat zal zijn om de leerkrachten te betalen alsook de scholen, ziekenhuizen en haar sociale programma's niet meer zal kunnen openhouden. Verzoeker wil verder ook aanhalen dat er een managementcrisis bij de top van UNRWA aan de gang is en dat er stemmen opgaan om UNRWA te sluiten. De Secretaris-Generaal heeft recent zijn ontslag gegeven met onmiddellijke ingang (zie stuk 11: *"UNRWA boss resigns amid probe into misconduct claims"* van Al Jazeera van 6 november 2019). Verzoeker verwijst verder naar het artikel *"Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef"* van IPS van 8 november 2019, dat stelt dat Israël druk uitoefent en vraagt om de UNRWA op te doeken (stuk 12). Ook verwijst verzoeker naar een rapport van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor, *"Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees"* van maart 2018 (stuk 13), waarin getuigenissen werden verzameld over de afbouw van de dienstverlening van UNRWA en waarin, met betrekking tot Libanon, wordt gesteld dat het contract van vele artsen is beëindigd en dat de medische dienstverlening achteruit gaat. Uit de COI Focus *"UNRWA Financial crisis and impact on its programs"* van 9 augustus 2019 blijkt verder dat het noodprogramma voor psychologische hulp is stopgezet omdat er anders geen budget meer was voor noodzakelijke voedselhulp. Door de crisis werd ook veel medisch personeel ontslagen. Gelet op het voorgaande, is het naar mening van verzoeker dan ook duidelijk dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen.

Vervolgens betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht het vluchtelingenkamp al Rashidieh te ontvluchten. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"Aangaande de problemen met de schoonfamilie van de verzoeker.

4.4.1 Aangaande de verklaringen van de broers van de verzoeker

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat uit de verklaringen van de broers van verzoeker blijkt dat ze niet op de hoogte zijn van het huwelijk van de verzoeker en de persoonlijke problemen die daaruit voortvloeien. Ze maakten bovendien geen melding van de aanval op het huis door de familie van A.(...). Het CGVS stelt dat de geloofwaardigheid van verzoeker hierdoor al zou zijn aangetast.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

S.(...) de broer van de verzoeker verklaarde dat hij niet wist waarom de verzoeker in België was. S.(...) verklaarde dat verzoeker als zijn grote broer, het hem niet zou vertellen. J.(...) verklaarde dat hij ook niet weet waarom in I.(...) in België is en dat hun vader het hem niet heeft verteld.

De verzoeker verklaarde echter ook dat hij niet weet waarom zijn broers precies naar België zijn gekomen en dat zijn vader hem dit ook niet vertelde (...)

Uit de verklaringen van de drie broers blijkt dat ze niet te koop lopen met hun problemen en hier niet over praten. De verzoeker heeft het hen gevraagd en ze hebben hem geen details verteld. Uit het feit dat ze broers zijn kan niet automatisch afgeleid worden dat er tussen hen een goede communicatie is.

Er is verder ook de angst om tegenstrijdigheden uit te lokken. Het is een menselijke reactie waar we niet blind voor kunnen zijn.

Bovendien moet elk dossier individueel onderzocht worden. De dossier van de broers zijn nooit samen behandeld en ze dragen elk een eigen CGVS nummers.

De verzoeker kan dan ook niet verantwoordelijk worden gesteld voor de verklaringen van zijn broers. Het CGVS handelt onredelijk door dossiers te koppelen wanneer het goed uitkomt. Om een weigering te motiveren wordt er verwezen naar dossier van familie, maar bij een positieve beslissing volgt het argument dat elk dossier individueel bekeken moet worden.

4.4.2 Aangaande de beslissing om stiekem te huwen

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat de verzoeker en zijn vriendin ervoor kozen om stiekem te huwen en zo haar familie voor een voldongen feit te plaatsen. Het CGVS stelt dat deze beslissing, gelet op de weigeringen van de familie van zijn vriendin en het risico op een eremoord, niet realistisch zou zijn. Het CGVS stelt dat het, gelet op de risico's, niet kan overtuigen dat de verzoeker en zijn vriendin op een dergelijke lichtzinnige manier besloten stiekem te huwen.

De verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS een hypothese maakt van wat een, volgens de verwerende partij, realistische handelswijze zou zijn. Moest de verzoeker ervan uitgegaan zijn dat hij een A.(...) vermoord zouden worden dat zou hij uiteraard niet in het huwelijk zijn getreden met A.(...). Hij zou dan ook geen problemen hebben in Libanon en bijgevolg niet moeten vluchten naar België.

Het CGVS stelt zich onredelijk op en houdt geen rekening met de verklaringen van verzoeker waaruit een andere, tevens realistische denkpijpe blijkt. Deze draaide echter anders uit dan verzoeker en zijn vriendin konden voorspellen. (...)

Het was de bedoeling van de verzoeker en zijn vriendin om druk te zetten haar vader door stiekem te huwen. Indien hij voor een voldongen feit geplaatst zou worden, zou hij de "schaamte" willen verzwijgen door te bemiddelen.

De verzoeker rekende dus op enige redelijkheid van de vader van zijn vriendin A.(...). Het bleek echter zo dat de vader absoluut geen redelijke man is en vervolgens werd het huis van verzoeker door gewapende mannen aangevallen.

De verzoeker geeft dan ook eerlijk toe dat hij de gevolgen niet had voorzien. Hij had gehoopt dat de vader van A.(...) zou kiezen voor een minnelijke oplossing, wat uiteindelijk niet is gebeurd.

Het kan zijn dat de handelswijze van de verzoeker en zijn vriendin als naïef en roekeloos beschouwd kan worden, dit betekend echter niet dat de verklaringen van de verzoeker ongeloofwaardig zijn.

Het is wel zo dat eremoord voorkomt bij Palestijnse vluchtelingen in Libanon, maar hieruit volgt niet automatisch dat de vader van de vriendin van verzoeker effectief bereid zou zijn om er een gewapende vete van te maken.

De verzoeker is door zijn huwelijk in de problemen gekomen, doch dit kon evengoed anders zijn uitgedraaid indien de vader van de vriendin van verzoekster beslist had om alles minnelijk op te lossen.

Er is achter nog een bemiddelingspoging geweest met dezelfde sjeik doch dit was zonder resultaat (Notities persoonlijk onderhoud p. 21).

Het CGVS toont niet aan dat de denkwijze van de verzoeker onrealistisch zou zijn.

4.4.3 Aangaande de huwelijksluiting

Het CGVS stelt dat de manier de verzoeker het huwelijk kon sluiten zonder toestemming van de familie van A.(...) ongeloofwaardig is. Het CGVS heeft opmerkingen bij het feit dat de verzoeker een sjeik kon vinden voor een geheim religieus huwelijk en de manier waarop. Het CGVS stelt verder dat de verzoeker geen doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de huwelijksluiting zelf.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

Het CGVS maakt opnieuw een veronderstelling over wat realistisch zou zijn. Het is niet redelijk om elke afwijkende verklaring af te doen als zijnde ongeloofwaardig. (...)

De verzoeker ging het navragen bij mensen uit zijn omgeving zonder zijn concreet verhaal te vertellen. Hij kwam zo te weten dat sjeik A.(...) uit Qassimia in Sour een bereid was om een religieus huwelijk te sluiten zonder toestemming van de familieleden.

Volgens verzoeker gaat is het bij de mensen bekend welke sjeik hiertoe bereid zou zijn. De verzoeker is niet de eerste en zal ook niet de laatste zijn die een religieus huwelijk wenst te sluiten zonder de toestemming van de ouders.

De verzoeker kan verder niet veel vertellen over de huwelijksceremonie omdat er ook niets speciaals aan was. Het gaat immers om een stiekem huwelijk, zonder de steun van de familie. Er werd geen feest gegeven en gelukwensen of felicitatie werden niet uitgedeeld.

Het CGVS trekt de verklaringen van verzoeker in twijfel doormiddel van hypothetische argumenten en vaststellingen. De verzoeker volhardt in het feit dat zijn verklaringen weldegelijk geloofwaardig zijn.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de gelegaliseerde kopie van het huwelijkscontract zijn verklaringen niet kan herstellen, bovendien in de hypothese dat de verzoeker weldegelijk religieus gehuwd is met A.(...) dan noch zou uit het document niet blijken dat het huwelijk gesloten is zonder de toestemming van de ouders van A.(...).

De verzoeker is het hiermee niet eens.

Hij legt immers een origineel en gelegaliseerd huwelijkscontract voor. (...)

Uw zetel zal willen vaststellen dat het weldegelijk om een origineel document gaat. Het modelformulier mag misschien voorgedrukt zijn, de ingevulde vermeldingen zijn weldegelijk handgeschreven. Er is ook een stempel aangebracht op het document.

De verzoeker volhardt in het feit dat hij een origineel huwelijkscontract voorlegt. Dit contract kan mits overlegging bij de burgerlijk stand in Libanon aanvaard worden als officieel burgerlijk huwelijk.

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS van oordeel is dat het zou gaan om een gelegaliseerde kopie. Het CGVS staft deze bevindingen op geen enkele wijze.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de PO verwijst naar het document, doch er blijkt niet duidelijk wat men bedoelt. Het CGVS heeft het voorgelegde document niet zorgvuldig onderzocht. (...)

De inhoud van het originele en gelegaliseerde huwelijkscontract komt weldegelijk overeen met de verklaringen van de verzoeker. Het contract is getekend bij sjeik A.(...) A.(...) A.(...) te Tyr (Sour) op 22/06/2015. De handtekening van de verzoeker op het document komt ook overeen met zijn handtekening op de bijlage 26 (zie stuk 7).

Uit een eenvoudige lezing van het huwelijkscontract blijkt dat het huwelijk weldegelijk gesloten is zonder toestemming van de familie van de echtgenote: "Son représentant avoir eu des problèmes avec sa famille, le contrat de mariage a été conclu par elle-même sans ses connaissances familiales. " (zie stuk 7).

Het CGVS kan niet gevolgd worden in de blote bewering dat verzoeker geen origineel zou voorleggen en dat er uit het huwelijkscontract niet zou blijken dat het huwelijk zonder de toestemming van de familie van A.(...) zou zijn gesloten.

De huwelijksluiting is weldegelijk geloofwaardig en wordt ondersteund door een bewijskrachtig document.

De verzoeker legt verder ook gedetailleerde verklaringen af over de aanval op zijn woning door de familie van A.(...).

4.4.4 Aangaande het feit dat verzoeker nog steeds gehuwd is

Het CGVS stelt dat het opmerkelijk zou zijn dat de verzoeker en A.(...) nog steeds gehuwd zijn. Indien de familie van A.(...) effectief zo gekant was tegen het huwelijk, zo meent het CGVS, dan zouden ze haar allang gedwongen hebben om het te ontbinden. Voorts zou dit niet stroken met de verklaringen dat de vriendin van verzoeker heden aan de universiteit van Ayoun studeert en ook contact heeft met hem via Whatsapp.

De verzoeker kan het niet eens zijn met een dergelijke motivering.

Hij wenst vooreerst te wijzen op de tegenstrijdige motivering van het CGVS. De verwerende partij is immers verbaasd dat de verzoeker contact heeft met A.(...) via Whatsapp maar stelt tegelijk dat de kopieën van de Whatsapp berichten geen waarde hebben en gemakkelijk geënceneerd kunnen worden.

Het CGVS spreekt zichzelf tegen door te stellen dat er contact is via Whatsapp maar daarna op te merken dat de kopieën geen bewijswaarde hebben.

De verzoeker verklaart verder dat het contact via Whatsapp zonder medeweten van de familie gebeurd.

Hij verklaarde verder dat zijn echtgenote weigert om het huwelijk te ontbinden ondanks de druk van haar familie. A.(...) werd na de ontdekking van het huwelijk door vader geslagen en volgens verzoeker slaat hij haar nog steeds in de hoop dat zij het huwelijk zal ontbinden. A.(...) houdt echter voet bij stuk.

De verzoeker vraagt zich af wat de relevantie is van het feit dat zijn vriendin naar de universiteit mag gaan. Dit staat los van het feit dat de vader van zijn vriendin gekant is tegen het huwelijk.

De verzoeker verklaart verder dat de situatie verbeterd is nu hij er niet meer is, wat een realistische wending is in het asielrelaas.

Het CGVS stelt zich onredelijk op en gaat uit van een eigen denkkader. Alles wat daarbuiten valt wordt aanzien als onrealistisch waardoor er geen enkele ruimte overblijft voor genuanceerde en van het stereotype afwijkende verklaringen.

Gelet op het bovenstaande toont verzoeker weldegelijk aan dat hij zich in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevond en door omstandigheden buiten zijn wil een mandaatgebied van UNRWA verlaten heeft. De verzoeker wenst er verder op te wijzen dat er geen sprake hoeft te zijn van een vervolging in de zin van artikel 1A van de Conventie van Genève.

Hij moet van rechtswege erkend worden als vluchteling."

Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Hij hekelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening werd gehouden met zijn Palestijnse origine. Hij verwijst opnieuw naar hoger aangehaald rapport van UK Home Office van juni 2018, waaruit blijkt dat

Palestijnen in Libanon op grote wijze worden gediscrimineerd en uitgesloten van het publieke leven. Ook het rapport *“Lebanon Livelihoods Economic Opportunities and Challenges for Palestinians and Lebanese in the Shadow of the Syrian Crisis”* van 2017 stelt vast dat Palestijnen geen werk kunnen vinden in Libanon, enkel door het feit dat zij de Palestijnse origine hebben, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook het rapport van Amnesty International 2017/2018 melding maakt van het feit dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds op grote schaal gediscrimineerd worden. Gelet op het bovenstaande kan verzoeker zich naar eigen zeggen onmogelijk buiten het kamp Al Rashidieh vestigen. Palestijnen in Libanon mogen immers de meeste beroepen niet uitoefenen en mogen ook geen eigendommen hebben. Uit de COI Focus *“Libanon actuele veiligheidssituatie”* dd. 14 mei 2019 blijkt bovendien dat de veiligheidssituatie blijvend onstabiel is, waarbij de spanningen zeer snel ontaarden in gewapende confrontaties tussen verschillende gewapende groepen. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met zijn Palestijnse origine bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van het Jabal Amel ziekenhuis dd. 11/08/2018 met vertaling in het Nederlands, een attest van de Mukhtar van 11/09/2019 met vertaling in het Nederlands, verzoekers UNRWA registratiekaart, een huwelijkscontract d.d. 22/06/2019, de bijlage 26 van verzoeker, twee uittreksels uit het rapport *“Country Policy and Information Note. Lebanon: Palestinians”* van UK Home Office van juni 2018, het artikel *“UNRWA Schools open despite financial crisis”* van The Media Line van 2 september 2019, het artikel *“Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained”* van Al Jazeera van 2 september 2019, het artikel *“UNRWA boss resigns amid probe into misconduct claims”* van Al Jazeera van 6 november 2019, het artikel *“Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef”* van IPS van 8 november 2019, het rapport *“Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van maart 2018, een uittreksel uit het rapport *“Lebanon Livelihoods. Economic Opportunities and Challenges for Palestinians and Lebanese in the Shadow of the Syrian Crisis”* van 2017 en een uittreksel uit het *“Amnesty International Report 2017/2018”*.

3. Nieuwe elementen

Op 8 december 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020, de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 en de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van

verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat

er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 november 2019 (CG nr. 1715857), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied heeft verlaten niet volstaat om te ontsnappen aan de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen”* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil”* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Te dezen voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat UNRWA op heden geraakt is door een financiële crisis die het voortbestaan van de hele organisatie bedreigt. De Verenigde Staten, de belangrijkste donor in het verleden, heeft zijn bijdragen voor 2018 drastisch verminderd en zelfs helemaal stopgezet voor 2019, wat een ongezien tekort heeft veroorzaakt binnen de organisatie. Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing, verwijzend naar de COI Focus *“UNRWA Financial crisis and impact on its programs”* van 9 augustus 2019, dat de crisis niet tot effect heeft dat de bijstand door UNRWA is opgehouden of dat UNRWA haar mandaat niet kan uitvoeren. Verzoeker wenst recentere informatie aan te brengen die weldegelijk stelt dat UNRWA niet naar behoren kan functioneren en voortdurend in crisismodus zit. Bovendien dienden verschillende noodprogramma's stopgezet te worden omwille van de financiële problemen en is de algemene dienstverlening drastisch gedaald. Verzoeker verwijst vooreerst naar het artikel *“UNRWA Schools open despite financial crisis”* van The Media Line van 2 september 2019 (stuk 9), waarin wordt gesteld dat er bij UNRWA een tekort is van 150 miljoen dollar en dat hierdoor het functioneren van de organisatie in het gedrang komt. Verzoeker verwijst verder naar het artikel *“Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained”* van Al Jazeera van 2 september 2019 (stuk 10) dat aangeeft dat na september 2019 UNRWA niet meer in staat zal zijn om de leerkrachten te betalen alsook de scholen, ziekenhuizen en haar sociale programma's niet meer zal kunnen openhouden. Verzoeker wil verder ook aanhalen dat er een managementcrisis bij de top van UNRWA aan de gang is en dat er stemmen opgaan om UNRWA te sluiten. De Secretaris-Generaal heeft recent zijn ontslag gegeven met onmiddellijke ingang (zie stuk 11: *“UNRWA boss resigns amid probe into misconduct claims”* van Al Jazeera van 6 november 2019). Verzoeker verwijst verder naar het artikel *“Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef”* van IPS van 8 november 2019, dat stelt dat Israël druk uitoefent en vraagt om de UNRWA op te doeken (stuk 12). Ook verwijst verzoeker naar een rapport van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor, *“Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees”* van maart 2018 (stuk 13), waarin getuigenissen werden verzameld over de afbouw van de dienstverlening van UNRWA en waarin, met betrekking tot Libanon, wordt gesteld dat het contract van vele artsen is beëindigd en dat de

medische dienstverlening achteruit gaat. Uit de COI Focus "*UNRWA Financial crisis and impact on its programs*" van 9 augustus 2019 blijkt verder dat het noodprogramma voor psychologische hulp is stopgezet omdat er anders geen budget meer was voor noodzakelijke voedselhulp. Door de crisis werd ook veel medisch personeel ontslagen. Gelet op het voorgaande, is het naar mening van verzoeker dan ook duidelijk dat UNRWA zijn opdracht niet meer naar behoren kan vervullen.

Uit de COI Focus "*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar op 8 december 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de door de beide partijen aangebrachte informatie blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals verzoeker lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS